

Ο ΦΙΛΟΣ
Τ Η Σ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ,
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

Τεύχος ς'.

Ζάκυνθος 1859.

Αύγουστος.

Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, ἐν ἱματισμῶ διαχρόσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναίξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

«Ἀδελφιδός μου ἐμοί, καὶ γὰρ αὐτῶ.»
(ᾠσμα ἁσμάτων Κεφ. Β'.)

Τῇ Θεοτόκῳ Ἀειπαρθένῳ Μαρίᾳ γονυπετῶς ἀνατίθεται ὁ περιχρὸς οὗτος λόγος ἀφορῶν τὴν σεπτὴν κοίμησιν αὐτῆς, ὡς τεκμήριον βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης καὶ εὐλαβείας, ὑπὸ τοῦ ὑποφαινομένου.

Παρθερομήτορ Μαρία,

Ὁ ἀκομψὸς καὶ εὐτελής οὗτος λόγος, φιλοπονηθεὶς οὐχὶ πρὸς ἐπίδειξιν, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀπλήν ἔνδειξιν ὑποκλίσεως, εἰς τὴν σὴν μεγαλειότητα ἀνευδοιάζως ὀφείλει νὰ ἀφιερωθῇ, ὡς συνδραμοῦσαν εἰς τὴν τοῦ λόγου ἀποπεράτωσιν, ὃν σὺ μόνη ἀληθῶς ῥητορεύεις. Ὁ ῥητορικωτάτης Παρθένου ἀξιοθαύμαστος εὐφράδεια. Εἰς σὲ λοιπὸν, ὦ Πάνσοφε Κόρη, ἀνατίθεται τὸ ἐγκώμιον τοῦτο ὡς εὐεργέτιδα καὶ προστάτιν μου. Δέχθητι, τὸν λόγον τοῦτον, ὦ Κυρία μου, ἠλαρῶς, ἱκετεύουσα τὸν μονογενῆ υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν ὅπως εἰς τὸ ἀδέκασον ἐκεῖνοκαὶ ἀπαραίτητον κριτήριον ἀπαλλάξῃμε τοῦ λογοθεσίου τῶν δαιμόνων, τῆς φοβερᾶς καὶ αἰωνίου κολάσεως. Εἰμὶ δὲ βέβαιος ὅτι

τὰ σεπτὰ χεῖλη σου ἀνοιξάσης, θέλει κλείσει ὁ κοινὸς ἔχθρος καὶ διάβολος τὴν πολυφύλλον βίβλον τῶν ἀπείρων μου καὶ μεγάλων ἀμαρτιῶν. Πέποιθα δὲ ὅτι σὺ μόνη ἱκανὴ διὰ τῆς προστασίας σου καὶ τῆς πρὸς τὸν σὸν Μονογενῆ υἱὸν μεγίστης παρρησίας νὰ κρατήσης τὰς σεπτὰς χεῖρας τοῦ σοῦ υἱοῦ καὶ Θεοῦ, ἵνα μὴ ῥιφθῶσιν αἰωνίως οἱ φρικῶδεις καὶ πυρίφλεκτοι κερανοὶ ἐπ' ἐμοῦ τοῦ ἀμαρτωλοῦ.

Φιλῶν λοιπὸν τοὺς ἱερούς σου καὶ παρθενικούς πόδας, πίπτων εἰς αὐτούς, ὦ Κόρη Θεοχαρίτωτε, μετὰ πάσης εὐλαδείας καὶ ταπεινώσεως, ζητῶν δὲ, ὡς ἄλλοτε, καὶ νῦν τοὺς οἰκτιρισμοὺς σου καὶ τὴν βοήθειαν σοῦ τῆς κραταιοτάτης ἀνάσσης, εὐσεβάστως κηρύττομαι Τοῦ ἀφάτου Σου ἐλέους ἀχρεῖτος καὶ ἀνάξιος *Γαβριὴλ Στρατοῦλης*,
Ἐλέει Θεῶν Ἀναγιώτης.

«Ἄλωτὰ γίνετ' ἐπιμελεῖα καὶ πόνη ἅπαντα πάντα τὰ ζητούμενά.»
(Μένανδρος ποιητής.)

«Ἀπάγγελόν μοι ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ μου,
ποῦ ποιμανεῖς, ποῦ κοιτάσεις ἐν μεσημβρίᾳ.»
(ἄσμα Ἀσμάτων Κεφ. Α. Ἐδάφ. 7.)

Καθὰρ, πιστὴ καὶ ὄλως ἀνατιθεμένη ψυχὴ τῶ Θεῶ τῶν δυνάμεων τοιουτοτρόπως λαλεῖ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ νέφη τῆς θνητότητας, ἡ αἰτία τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀθανάτου καὶ λίαν ἀγαπητοῦ Νυμφίου, πάντων ἐπὶ τῆς κοιλάδος τοῦ κλαυθμῶνος ἀνεπαρκῶν ὄντων εἰς παρὰ μυσθίαν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀδιαλείπτως ὠθοῦσιν εἰς τὸ περιποθεῖν τὸν θάνατον, τὴν εὐδαίμονα ταύτην στιγμήν, ὅπως ἀφιχθῆ ἡ λαμπροτάτη αὕτη ἀκτίς, ἡ ἀνὰ κερὰ Κόρη εἰς τὰς θύρας τῶν Οὐρανῶν συνεισέλθῃ μετὰ τοῦ μακαρίου Νυμφίου, οὕτως διὰ τὸν θερμὸν ἔρωτα κραυγάζει· «Ἀπάγγελόν μοι ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ μου, ποῦ ποιμανεῖς, ποῦ κοιτάσεις ἐν μεσημβρίᾳ.» Ἀπόστειλον οὐράνιον ἄγγελον ἵνα μοι εὐαγγελίσῃται τὸν εὐκτατὸν καὶ ὑπέρλαμπρον ἔρχομόν σου, ἐπειδὴ σὺ ἀληθῶς εἶ τὸ ἀκρότατον ἐφετὸν, ἡ μόνη χαρὰ τῆς ψυχῆς μου καὶ εὐφροσύνη, καὶ ἀνάπαυσις, καὶ ἡ ἀπέραντος ἡδονή. Ἀπόσβεσον τὴν κατ' ἕξειάν μου καὶ τὴν λύπην μου ἕνεκα τοῦ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.—Ὁ Κεδρηνὸς λέγει τόμῳ α'. σελ. ρμζ'. ἔκδοσις ἔνετ. ἀψκβ'. περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Θεοτόκου. «Ἦν δὲ τῆ ἡλικία μέση, αὐτόχροος, ξανθότριξ, ξανθόματος, εὐόφθαλμος, μέγιστος, μεσορρῖν, μακροχειρ, μακροδάκτυλος, ἰμάτια αὐτόχροα ἀγαπῶσα.» Ἡ Κυρία Θεοτόκος ἀπέθανε 59 ἐτῶν, ἐπειδὴ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερὸν ἄγος τὸ τρίτον ἔτος, ἐν ᾧ ἔμεινε δωδεκά ἐτὴ ἕλα, μέχρι δὲ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παρῆλθεν ἐν ἔτος, μετ' οὗ συνέζησε 32 ἔτη, μετὰ δὲ τὸ σῶτήριον πάθος αὐτοῦ καὶ τὴν ἐνδοξὴν ἀνάστασιν καὶ ἀνάληψιν, ἔζησε μόνη 11 ἕλα ἔτη συμποσούμενα λοιπὸν εἰς 59. (Ἴδε τὴν σεπτὴν εἰκόνα τῆς ἀειπαρθένου μεταστάσης ἐν τῷ «Il fiore della sonola Veneziana.»)

μήκους τῆς ἐξορίας ταύτης· πέμψον δὲ τὴν εὐδαίμονα ἀπελευθερωσίν μου, τὸν θάνατον, τὴν τελείαν χαρὰν μου. Μόνη δὲ σήμερον ἡ Θεομήτωρ Μαρία δοξάζεται ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ δικαίως ὡς ἡ ἀληθὴς Νύμφη αὐτοῦ ὑπ' ἀγάπης κράζουσα· «Ἀπάγγελόν μοι ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ μου, ποῦ ποιμανεῖς, ποῦ κοιτάσεις ἐν μεσημβρίᾳ.»

Γινόντι, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί μου, αἱ πικρίας καὶ αἱ ταπεινώσεις τῆς θνητῆς ζωῆς εὐρίσκουσι σήμερον ἀντ' αὐτῶν τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν δόξαν.

Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ, βλέπομεν ὅτι ἡ γῆ κατέστη εἰς αὐτὴν τόπος ὄνειδῶν καὶ ὀδυνῶν. Ἐδικαιοῦτο λοιπὸν εἰς ταύτην τὴν θυγατέρα τῆς λύπης, ἄγνωστον εἰς πάντα τὰ περικοσμοῦντα αὐτὴν δῶρα, συγκεχυμένη μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ Ἰούδα μητρῶν, ἡ δόξα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἵνα ἀντανακλασθῆ διὰ τοῦ πανενδόξου αὐτῆς θανάτου, οὕτως τὰ θαύματα ἐδιώρθωσαν τὸ ἐπικείμενον τῆς ζωῆς σκότος. Αὗται εἶναι λοιπὸν αἱ παρηγορίαι καὶ ἡ δόξα τοῦ θανάτου αὐτῆς, εἰς ἃς ἐμπερικλείεται ὅλον τὸ μυστήριον ὅπερ προτίθεται ἡ ἐκκλησία εἰς τὴν ἀγάπην τῶν πιστῶν. Αἱ παρηγορίαι τοῦ θανάτου αὐτῆς ἀποζημιοῦσι τὰς ἔσω πικρίας τῆς παναγίας ψυχῆς ἐν τῷ βίῳ· ἡ δὲ δόξα τοῦ θανάτου ἐπανορθοῖ τὰς ταπεινώσεις ἐπὶ τῆς γῆς. Ἴδου τὸ ἀντικείμενον τοῦ λόγου. Σὺ δὲ ἀγνή Θεομήτωρ, νεῦσον εἰς τὸν Μονογενῆ υἱὸν σου, καὶ πάραυτα θέλει καταφωτίσει διὰ τῶν λαμπροτάτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἀκτίνων τὴν σκοτεινὴν μου διάνοιαν, λεπτύνει τὴν σεσαρκωμένην παχύνοιάν μου, καθάρει τὴν μεμολυσμένην ψυχὴν μου, καταλαμπρύνει δὲ τοὺς νοητοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς ὀρθὴν ἀνάπτυξιν τοῦ λόγου. Χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

Ἡ ἀειπαρθένος Μαρία τρία εἶδη πικρίας ζῶσα ἐδοκίμασε· ταῦτα δὲ ἦσαν ὡς τὰ τρία βελη κατατιτρώσκοντα τὴν καρδίαν, ἀποτελέσαντα δὲ τὴν θυσίαν τῶν ὀδυνῶν καὶ λυπῶν αὐτῆς· πικρίαν τούτῃ ἐγκαταλείψεως, πικρίαν ζήλου, καὶ πικρίαν ἐπιθυμίας. Εἰς ταῦτα λοιπὸν τὰς τρεῖς πικρίας ἀνταποκρίνονται τρεῖς παρηγορίαι εἰς τὸν αὐτῆς θάνατον, τὰς ὁποίας, κατὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ ἡμετέρου νοός, θέλομεν ἀναπτύξει, παρηγορία δηλαδὴ ὑποστηρίξεως καὶ ἀνδρείας, παρηγορία εἰρήνης καὶ χαρᾶς, παρηγορία κτήματος καὶ ἐκκαρπώσεως.

Τῶ ὄντι ἐννοοῦμεν ὑπὸ τὸ ὄνομα πικρίαν ἐγκαταλείψεως, ἣν ἐδοκίμασεν ἡ ἀειπαρθένος Μαρία, τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὰς ἐμφανεῖς τρα-

χύτης τοῦ Ἰησοῦ διὰ τῶν ὁποίων ἐφαίνετο πάντοτε ἀνταμείβων τὰς ἀγιωτέρας αὐτῆς ἐντυπώσεις. Οὐδαμοῦ βλέπομεν τὸν Ἰησοῦν διακρίνοντα ταύτην δι' ἀπαλῶν προσοχῶν, τὰς ὁποίας ἐφαίνετο ζητούσα ἡ δύναμις αὐτῆς εἰς αὐτὸν, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ εἰς αὐτήν. Κεκλεισμένοι εἰς τὸν ναὸν, ἄγων τὸ δωδέκατον ἔτος, μέμφεται τὴν σύγχυσιν πηγάσασαν ἐκ τοῦ φόβου τῆς αὐτοῦ ἀπωλείας, μακρὰν δὲ τῶν ἐντυπώσεων τῆς ἀγάπης, ὁμιλεῖ μόνον περὶ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, ὡς εἰ ἐλησμόνησεν ὅτι ἔσχεν ἐπὶ τῆς γῆς Παρθένον Μητέρα. Εἰς τοὺς ἐν Κανᾷ γάμους ἡ μακαρία Παρθένος, τὸ ἐμψυχον Πάνθεον τῶν ἀρετῶν, διὰ τῶν σεπτῶν αὐτῆς χειλέων ὡθεὶ τὸν Θεάνθρωπον αὐτῆς υἱὸν ἀνοίξαντα τοὺς θησαυροὺς τῆς θείας παντοδυναμίας του νὰ μεταβάλῃ τὰ ὕδατα εἰς ἀμβροσίας καὶ νέκταρ· ἂν δὲ αἱ γυναῖκες τῆς Ἱερουσαλὴμ μακαρίζουσι τὰ βαζάσαντα αὐτὸν σπλάγχνα, ὁ μακαρισμὸς οὗτος παρέχει ἔπαινον εἰς τὴν οὐράνιον Νύμφην τοῦ Κυρίου διαδηλοῦντος εἰς αὐτάς ὅτι εὐδαίμονες μόνον εἶναι οἱ παρατηροῦντες τὸν θεῖον νόμον καὶ ἀκριβῶς αὐτὸν φυλάττοντες. Ἐνθυμούμενος δὲ ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἀνυπομόνως ζητεῖ αὐτὸν, ἀποκρίνεται ὅτι μόνον ὡς μητέρα γνωρίζει τοὺς ἐργαζομένους τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ Πατρός. Τέλος ἐπιλεησμένη πανταχοῦ φαίνεται ἡ Θεομήτωρ, εἰς δὲ τοὺς ἱεροὺς εὐαγγελιστάς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ παρατηροῦμεν ἐμφανῆ αὐστηρότητα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς αὐτήν.

Οὕτω πως ὁ Θεὸς ἐνεφανίσθη ἐπὶ ταύτης τῆς ἀγίας θυγατρὸς τοῦ Ἰούδα.

Πάσχουσα αἰείποτε, ἐγκαταλειπομένη καὶ δοκιμάζουσα πάσας τὰς αὐστηρότητας ἐκ μέρους τοῦ Ἰησοῦ· πάντοτε φερομένη δι' ὕδων σκληρῶν καὶ αὐστηρῶν, ἐμελλεν ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον παρηγορίας εἰς τὰς ὁποίας ψυχὰς ὁ Παντοκράτωρ Θεὸς δοκιμάζει, παραδιδούς ταύτας εἰς πάσας τὰς δυσαρεσκείας καὶ τραχύτητας ἀρετῆς λυπηροτάτης καὶ πικροτάτης. Αὐτὴ ἔμαθεν ὅτι ὁ δρόμος τῆς ἐγκαταλείψεως, ὁ ὂν ἐπίπονος ὡς πρὸς τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν φύσιν, ἐνώπιον τῆς ἀμώμου πίστεως ἔχει τὴν αὐτοῦ ἀξίαν καὶ τὰς ὠφελείας ὅτι ἡ πίστις μόνη τῶν ὑποσχέσεων πρέπει νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πίστην ψυχῆν· ὅτι ὁ χαρακτήρ τῆς πίστεως συνίσταται εἰς τὸ προσμένειν, τὸ ζεναίειν καὶ τὸ ὑποφέρειν· ὅτι ὁ τῆς παρουσίας ζωῆς εἶναι ὁ καιρὸς τῶν στερήσεων καὶ οὐχὶ τῶν παραμυθιῶν· ὅτι ὁ Κύριος παρουσιάζεται ἐνταῦθα, εἰπεῖν οὕτως, Θεὸς κεκρυμμένος· καὶ ὅτι ψυχὴ βουλομένη διὰ ζωῆς καὶ ἐνθέρμου πίστεως μεγαλητέραν μετὰ τοῦ Θεοῦ ὁμιλίαν, στερεῖται πάσης ἀνθρωπίνου παρηγορίας ἐ-

πὶ μᾶλλον, ἵνα ἐμμένῃ ἀδιαλείπτως εἰς τὴν ἀληθῆ κατανόησιν καὶ θεωρίαν τῶν ὄντων, τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ἐνθα αἱ καρδίαι ἡμῶν δοκιμάζουσι τὰ αἰώνια ἀγαθὰ· ἐνθα ἡ ἀλήθεια ἐν ὑπαίθρῳ θέλει πάντοτε παρουσιάζεται ἀγαπητὴ εἰς ἡμᾶς. Καὶ ὄντως ἡ κατάστασις τῆς πίστεως ἐνθα ζῶμεν, δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν τοῦ πνεύματος ὑποταγὴν εἰς τὰς μὴ δειχθείσας ἡμῖν ἀληθείας ἀκόμη διὰ καθαρῶν καὶ ἐναργῶν φώτων, ἀλλ' εἰς τὴν τῆς καρδίας προσήλωσιν εἰς ἀθέατα καὶ αἰώνια ἀγαθὰ, ὧν τὸ κάλλος ἀδύνατον ἵνα αἰσθανθῶμεν δι' αἰσθητῶν ἡδονῶν. Ἡ πίστις λοιπὸν ἐμπεριέχει δύο οὐσιώδεις στερήσεις, ζήτησιν φωτὸς καὶ στέρησιν ἡδονῆς· ἥτοι ὀφείλομεν ἵνα πιστεύωμεν τὸ μὴ ὀρώμενον, καὶ ἀγαπῶμεν ὅπερ εἰσὶ ἀδύνατον ἵνα αἰσθανώμεθα. Αὕτη εἶναι ἡ κατάστασις τῆς οὐρανοῦ πατρίδος τοῦ θεωρεῖν διὰ παντὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι ὅτι αὕτη εἶναι ἀξιαγάπητος· ἀλλ' ἀποβαίνει ἐπάναναγκες, ὅπως ἀποτελῶμεν ἀξίαν τὴν εὐδαίμονα ταύτην κατάστασιν, νὰ θυσιάζωμεν ἀδιαλείπτως τὰ ἡμέτερα φῶτα εἰς τὰς ἀοράτους ἀληθείας, καὶ τὰς περικυκλούσας ἡμᾶς αἰσθητὰς ἡδονὰς εἰς τὰς ἀοράτους καὶ μόνας ἀξίας τῆς καρδίας, τὰς ὁποίας εἰσὶ δὲν αἰσθανόμεθα. Ἰπάρχουσι ψυχὰι τὰς ὁποίας ὁ Κύριος ἡμῶν βοηθεῖ δι' ἐκτάκτων φώτων, καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἀποκαλύπτει, ὡς εἰς τὸν θεῖον Παῦλον, μυστήρια καὶ κρύφια, ἃ οὐκ ἐξὸν λαλῆσαι ἀνθρώποις· ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἐφ' ὧν ἀφθόνως χεῖι τὰς μυστικὰς ταύτας καὶ ἀβρότους ἡδονὰς, ἃς ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά ποτὲ δὲν ἐδοκίμασεν. Ἀλλ' αἱ χάριτες ἐξέρχονται ἐκ τῆς κοινῆς ὁδοῦ τῆς πίστεως· ἡ ἀπάτη αὐτὴ εἶναι φρονητικὴ ὁ αἰὼν ἡμῶν μετὰ τῶν παρελθόντων ἐχορήγησεν θλιβερά ταύτης παραδείγματα. Πᾶν πνεῦμα δὲν εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ ἱεροὶ ἀπόστολοι ἐδίδαξαν ἡμᾶς νὰ δυσπιστῶμεν εἰς ὁδὸν, ἥτις, ἐπὶ προφάσει νὰ φέρῃ εἰς τὴν τελειότητα, ἄγει ἡμᾶς εἰς τὸ θάραβρον τῶν ἀνομιῶν. Ἡ ὁδὸς τῶν στερήσεων εἶναι πάντοτε ἡ ἀσφαλεστέρα, διότι αὕτη μᾶλλον συμφωνεῖ πρὸς τὴν κοινὴν καὶ συνήθη κατάστασιν τῆς πίστεως. Οὕτω δὲν ὀφείλομεν ἵνα ἀθυμῶμεν δι' ἃς δοκιμάζομεν δυσαρεσκείας εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύωμεν ὅτι αἱ ἡμέτεραι ὑποκλίσεις ἀπαρεσκουσι εἰς αὐτὸν, διότι οὐδεμίαν ἡδονὴν αἰσθανόμεθα, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον συλλογιστέον ὅτι περισσοτέραν αἱ εἰς αὐτὸν προσφοραὶ ἡμῶν ἔχουσιν ἀξίαν εἰς τοὺς διορατικοὺς αὐτοῦ ὀφθαλμούς· καὶ ὅτι αἱ ποιῶσαι αὐταὶ δυσαρεσκείαι τὴν λύπην καὶ τὴν κατῆφαιν τῆς ἀνθρωπίνου ἀρετῆς, ἀποτελοῦσιν ἅμα τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς καὶ τὴν ἐξοχότητα. Ἴδου αἱ ἐγκαταλείψεις τὰς ὁποίας ἡ αἰειπαρθένος Μαρία ἐπὶ τῆς γῆς ἐδοκίμασεν. Ἡ ὄρατὴ λοιπὸν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πα-

ρουσία ἦτο δίκαιον νὰ ὑπάρξῃ ἡ πρωτίστη καὶ ἀποκλειστικὴ παρηγορία τοῦ θανάτου αὐτῆς· νὰ γείνη ὁ θεατὴς τούτου τοῦ ἐσχάτου ἀγῶνος· νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐνδυνάμωσιν καὶ ὑποσῆριξιν αὐτῆς ἐν ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ· ἔπρεπεν ἵνα χρηματίσῃ αὐτὸς οὗτος ὁ παρηγορητικὸς αὐτῆς ἄγγελος· τόσῳ μᾶλλον νὰ ἐπισπεύσῃ ὅπως δειχθῇ εἰς ταύτην τὴν μακαριωτάτην ψυχὴν καὶ ἐνωθῇ μετ' αὐτῆς, ὅσον σχεδὸν ἐφαίνετο πάντοτε ἀρνούμενος καὶ κρυπτόμενος ἐπὶ τῆς γῆς εἰς αὐτήν.

Ἡ δευτέρα πικρία τῆς ζωῆς τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, εἶναι ἡ πικρία τοῦ ζήλου, ἐπειδὴ τὰ μέγιστα ἐλυπεῖτο βλέπουσα τὸ ἀνωφελὲς τῶν θαυμάτων, τῶν διδασκαλιῶν καὶ ὅλης τῆς ἱερᾶς λειτουργίας τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ· τὰς παγίδας τῶν γραμματέων καὶ τῶν φαρισαίων κατὰ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ· τὴν ἀποστασίαν αὐτὴν τῶν μαθητῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἐπακείδιστον αὐτοῦ θάνατον, τὴν ἀγνωμοσύνην καὶ τὴν σκληρότητα τοῦ ἀπορρίπτοντος αὐτὸν Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ· πάσας τὰς εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν ὑποσχέσεις, πάσας τὰς ἄλλοτε φροντίδας τοῦ Κυρίου διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, τετελειωμένας διὰ τῆς ἀποδοκιμασίας καὶ τῆς αὐτοῦ ἀπωλείας! Διὰ τὴν συμφορὰν τῶν Ἰουδαίων ἐνησχολεῖτο λυπηρότερον καὶ κοινότερον, προσφέρουσα ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ἐκείνων τὰς ἀρετὰς τῶν προγόνων αὐτῶν, τοῦ Ἀβραάμ, Δαβὶδ, τῶν προφητῶν, πρὸς κατεύνασιν τῆς θείας ὀργῆς, καὶ γλύκανσιν τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς μνήμης τῶν πιστῶν τούτων ἀνδρῶν, διὰ τὰ ἐγκλήματα τῶν αὐτῶν ἀπογόνων ὀργιζομένου. Ὅθεν ἐν τῷ ἱερῷ εὐαγγελίῳ παρουσιάζεται ἡμῖν πανταχοῦ ἡ Παντάνασσα ἀναλογιζομένη τὰς συμφορὰς τῆς Ἱερουσαλήμ μετὰ τῶν σχεδίων τῆς θείας ὀργῆς ἣν ἐμελλεν ἵνα ῥίψῃ ἐπὶ τῆς ἀπίστου ταύτης πόλεως. Τὰς δικαίας ψυχὰς ὤφειλεν ἵνα διδάξῃ, μάλιστα δὲ ἄς θέτει ὡς εἰς ἱερὸν τι ἄσυλον πόρρω τῶν κοσμικῶν κινδύνων, τὴν συνήθη αὐτῶν ἐπασχόλησιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς τοῦ Ἰησοῦ ἐκκλησίας, εἰς τὸν στεναγμὸν ἕνεκα τῶν ἀτιμαζάντων αὐτὴν σκανδάλων· εἰς τὴν αἴτησιν τῶν χαρίτων τοῦ Οὐρανοῦ ὑπὲρ τῶν ὁμοπίστων ἀδελφῶν, διαγόντων βίον τελείας λήθης τῶν οὐρανίων πραγμάτων, καὶ μόνον φροντιζόντων φεῦ! διὰ τὸν χειμαρρὸν τῶν ἡδονῶν.

Ἠγέρθησαν λοιπὸν εὐσεβῆ ἄσυλα, ὅπου ἀθῶοι ψυχαὶ χέουσι σήμερον μετὰ μεγίστης οἰκοδομῆς ἐφ' ὅλης τῆς ἐκκλησίας τὴν καλὴν εὐωδίαν τοῦ Ἰησοῦ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς νόμους τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀπογυμνώσεως, αἵτινες, κεκρυμμένοι εἰς τὸ ἀπόρρητον τοῦ θυσιαστηρίου, θρηνοῦσι διὰ τὰ λυποῦντα τὴν ἐκκλησίαν κακὰ, ζητοῦσαι καθημερινῶς ὅπως πέμπῃ ὁ Κύριος ἐπαγρύπνουσ ποιμένας

εἰς καλὴν ὁδηγίαν, διδασκάλους σοφοὺς καὶ ἐναρέτους εἰς ὑπεράσπισιν αὐτῆς, ἱερεῖς ἀνεπιλήπτους καὶ ζηλωτὰς εἰς οἰκοδομὴν αὐτῆς διὰ χρηστῶν παραδειγμάτων, ἀρχοντας θρησκευτικῶς εἰς ἔκτασιν καὶ ἔρεισμα αὐτῆς· τὴν τῶν σχισμάτων ἀπόθεσιν καὶ τῶν παραλογισμῶν, τὸν θρίαμβον τῆς ἀληθείας, τὴν καταπάυσιν τῶν ἀμφισβητήσεων καὶ τῶν θορύβων, τὴν σύστασιν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης· ζητοῦσαι φῶτα καὶ ἰσχυρὰς βοηθείας δι' ὧν οἱ ἱεροκλήρικες, ἐπιφορτισμένοι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, δύνανται ἵνα ἀνακαλῶσι τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐκ τῶν ἀποπεπλανημένων αὐτῶν ὁδῶν εἰς τὰς ἀλανθάστους καὶ μόνας σωστικὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου, οἵτινες εἶναι παρὰ τῷ Θεῷ ἡμῶν οἱ ἀδιάκοποι τῶν πιστῶν μεσίται, τὰ θύματα τῶν ἀλλοτρίων ἀμαρτιῶν.

Ὡς πρὸς τὸν ζῆλον δὲ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, αὐταὶ λοιπὸν παραδίδονται εἰς αὐτὸν, εἰς τὸν τῆς προόδου τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἀγάπης, τῆς ἐπιθυμίας τῆς μεταβολῆς τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ τῆς ἀξίσεως τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Προσέτι δὲ καθιεροῦνται εἰς τὰς ἱερὰς ἀυστηρότητας καὶ εἰς τοὺς στεναγμοὺς τῆς προσευχῆς, ἣτις μόνη χαρακτηρίζει τὸν γενναῖον καὶ συνετὸν ἄνθρωπον, τὸ στερέωμα τῆς διανοίας τοῦ ὁποῖου εὐχομένου ὀλοφωτίζεται ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἀνατέλλοντος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ νοητοῦ Ἠλίου, καὶ εἰς τὰς ἱερὰς πικρίας τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀγάπης.

Καὶ ἰδοὺ αὕτη ἡ πικρία τοῦ ζήλου καὶ τῆς λύπης, ἣτις ἐκυρίευσεν πάντοτε τὴν ὀλόφωτον καὶ καθαρωτάτην καρδίαν τῆς μητρὸς τοῦ Θεοῦ εἰς πάσας τὰς καταστάσεις τῆς θνητῆς ζωῆς. Ἡ ἀειπάρονος Μαρία παντελῶς δὲν ἐψήφει τὴν οἰκειαν δόξαν, τὴν ὑψωσιν τῆς χάριτος, τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀξίας αὐτῆς, βλέπουσα τὸ πανένδοξον ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς βλασφημούμενον ὑπὸ τοῦ ἰδίου λαοῦ, τὴν μυστικὴν αὐτοῦ λειτουργίαν ἀπερριμμένην, τὰ τέρατα καὶ σημεῖα ὑποπτα, τοὺς μαθητὰς καταδιωκόμενους, καὶ τὸν Ἰσραὴλ ἀπολλύμενον ἀνευ βοηθείας καὶ καταφυγίου. Ἐπροσπε λοιπὸν οὗτος ὁ ζῆλος τῆς πικρίας καὶ τῆς λύπης ὅλου τοῦ σραδίου τῆς ζωῆς τῆς μακαρίας Παρθένου εἰς τὸν θάνατον αὐτῆς νὰ μεταβληθῇ εἰς παρηγορίαν εἰρήνης καὶ θυμῆδίας. Τότε, τῶν νεφῶν τῆς θνητότητος αὐτῆς ὄντων ἦδη διεσκεδασμένων, ἡ παναγία αὐτῆς ψυχὴ ἐμβαίνουσα νῦν εἰς τὸ ἀπρόσιτον φῶς τῶν θείων συμβουλῶν, ὄρᾳ ἐν ὑπαίθρῳ τοὺς βαθεῖς καὶ λατρευτοὺς λόγους τῆς θείας σοφίας ἐπὶ τῶν αὐτῆς συμβεβηκότων, τοσοῦτον καταλυπησάντων τὸν ζῆλον καὶ τὴν φιλοστοργίαν. Βλέπει τὴν ἐπανακάμψασαν ὠφέλειαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ τῶν ὄνειδισμῶν τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ, καὶ ἐκ τῆς Ἰουδαϊκῆς σκληρόσεως· τὰς

μεγάλας ωφελείας· ἃς ἡ τοῦ Ἰησοῦ ἐκκλησία ἔμελλεν ἵνα ἀπολαύσῃ ἐκ τῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπεχθείας πρὸς τὸν φιλανθρωπότατον Ἰησοῦν· τὸν ἄπειρον τῶν μαρτύρων ἀριθμὸν μελλόντων ἵνα προσφέρωσι δόξαν τῷ Θεῷ διὰ τῶν ὁδῶν καὶ τῆς αὐτῶν ὑπομονῆς· τὸ μέλλον τῶν πιστῶν πλῆθος νὰ διαδεχθῇ ἀφρόνως τὴν ἄπιστον καὶ πονηρὰν Ἰερουσαλήμ διὰ τοῦ εὐώδους μαρτυρικοῦ αἵματος· τὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν τῆς ἁγίας ἐκκλησίας διαδεχομένην τὸ σκότος τῶν λυπηρῶν τούτων ἀρχῶν· τὴν δόξαν τοῦ ἀγαπητοῦ υἱοῦ ἀντανакλωμένην ἀφ' ἑαυτῆς, καὶ τὴν αὐτοῦ λατρείαν ἀποβαίνουσαν τὸ τῆς εὐσεβείας τῶν πιστῶν παρηγορητικώτερον καταφύγιον. Οὕτω πῶς ψυχὴ δικαία ἐν τῇ κλίνῃ τοῦ θανάτου ἔζει ἀνακαλύψει μετὰ παρηγορίας πάντας τοὺς τῆς θείας σοφίας λόγους εἰς τὰ διὰ ἀφορα αὐτῆς συμβεβηκότα. Τότε ἔζει ἀρχίσει ἵνα ἴδῃ τὰς κρυφίας σχέσεις ἃς αἱ δυσμένειαι αὐταί, αἱ λύπαι, αἱ δυσάρεστοι εἴσεις τοῦ παντοτεινοῦ βίου, εἶχον μετὰ τοῦ αἰωνίου αὐτῆς ἀγιασμοῦ. Τότε, τῆς τάξεως τῶν αἰωνίων σχεδίων αὐτῆ ταύτη προφανερῶθίσης, ἔζει ἴδει αὐτὴ ὅτι τὸ πᾶν εἶχε τοὺς λόγους αὐτοῦ μετὰ τῶν αὐτοῦ ωφελειῶν εἰς τὰς ὁδοὺς, δι' ὧν ἡ χεὶρ τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ ὠδήγησεν αὐτήν· ὅτι τὸ πᾶν ἐν τῇ αὐτῆς ἀγνοίᾳ συνήργει εἰς τὴν αὐτῆς σωτηρίαν· ὅτι ἡ ἐθελοκακία καὶ ἡ ἀπιστία ἃς ἐδοκίμαζεν ἐκ τῶν ὀφειλόντων εἰς αὐτὴν ἀπαράβατον πίστιν, ἦτο μέσον τι ὅπερ ὁ Θεὸς μετεχειρίζετο πρὸς καθαρισμὸν τῆς πίστεως αὐτῆς· ὅτι τὰ λυπηρότατα ταῦτα συμβάντα ἦσαν μόνον ὁδοὶ βέβαιαι καὶ μυστικοί, δι' ὧν ἐβούλετο ὁ πάνσοφος Θεὸς ἵνα ἁγιάσῃ ταύτην· καὶ ὅτι ἡ θεία δικαιοσύνη ἐθυσίαζε λαοὺς καὶ ὅλα βασίλεια ὑπὸ ταύτης παραδιδόμενα εἰς πλάνης καὶ ἐπαναστάσεως πνεῦμα. Πρὸς δὲ ἡ ἐσχάτη τῆς Θεομήτορος πικρία ἐπὶ τῆς γῆς, ἐγένετο πικρία πόθου· μάλιστα δὲ, τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ παραιτήσαντος τὴν γῆν, ἀπασαι αἱ ἐπιθυμίαι τῆς καρδίας αὐτῆς ἐνέκειντο εἰς τὴν τῆς ἀθανασίας διαμονήν, διότι ἐθεώρει τὴν ζωὴν ταύτην ὡς μακρὰν καὶ λυπηρὰν ἐξορίαν· διὰ δὲ τὸν χωρισμὸν αὐτῆς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγάπης ἀφίερονεν ἀπάσας τὰς εὐχάς, τοὺς στοχασμούς, τὴν ἱερὰν καρδίαν αὐτῆς εἰς τὸν Οὐρανὸν, μόνον στοχαζομένη τὴν ἀθανασίαν, ἐξ ἧς πηγάζει ἀμέσως εἰς τὰς ἐλευθέρους ψυχὰς ὁ ὑπὲρ τῆς αἰδίου δόξης ἔνδοξος ἔρωσ, εὐρισκόμενος πέραν τοῦ τάφου. Ἡ ἀειπάρθενος Μαρία διέμενεν εἰς τὴν ἀθανασίαν, δι' ἧς μόνης ζωογονεῖται ἡ ἐλπίς, ἡ ἀσθένεια τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως παρηγορεῖται, οἱ εὐδαίμονες διδάσκονται τὴν μετριοφροσύνην, διατηρεῖται ὁ φιλοσοφικὸς λύχνος. Οὕτω ξένη ἐπὶ τῆς γῆς, ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον

ἀδιαλείπτως ἔλεγεν ἡ οὐράνιος αὐτοῦ νόμφη· Ἐπάγγελόν μοι θεὸς ἠγάπησεν ἡ ψυχὴ μου, ποῦ ποιμανεῖς, ποῦ κοιτάσεις ἐν μεσημβρίᾳ. Ἡ καθαρωτάτη καὶ παρθενικωτάτη ψυχὴ τῆς Βασιλίσσης ἡμῶν, ἧς τινος ἡ καρδία οὐδέποτε διεχύθη ὡς ἡ ἡμετέρα εἰς ἀντικείμενα μυρίας ματαιότητος καὶ ἀδικίας, ἠσθάνετο πᾶσαν τὴν ἐρήμωσιν καὶ λύπην ἐμπνεομένην ὑπ' ἀγάπης σφοδρᾶς μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ οὐρανοῦ νομφίου αὐτῆς. Ὁ θάνατος ὅθεν αὐτῆς εἶναι τὸ τέρμα τῶν στεναγμῶν, ἡ παρηγορία τῆς φιλοστοργίας, ὁ σκοπὸς πασῶν τῶν ἐπιθυμιῶν.

Ὁ θάνατος, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί μου, εἶναι παρηγορητικὸς εἰς δικάϊαν ψυχὴν. Αὐτὴ χωρίζεται ἀφ' οὗ τινος εἶχε πάντοτε τὸ μῖσος· ἀπὸ τοῦ κόσμου πλήρους φροντίδων καὶ παγιδῶν· ἀπὸ τῆς γῆς ἔνθα ἔζησε πάντοτε ὡς ξένη· ἀπὸ τοῦ σώματος ὅπερ διετέλει μισοῦσα, πολεμοῦσα, σταυροῦσα, καὶ ὅπερ ἔκειτο ἡ ὕλη πάντων τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν λυπῶν ἢ πηγῆ, ἅτινα ταῦτα πάντα διεσκεδάσθησαν ὑπὸ τοῦ θανάτου αὐτῆς, τουτέστι τοῦ αἰωνίου μονασμοῦ τῆς παναγίας ψυχῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ πανσόφου καὶ παναγίου Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. (ἔπεται.)

ΡΑΛΦΗΣ ΚΡΑΝΦΙΛΔ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ὄρα Τίτλος Ε'. Σελίδα 60—63.)

Ὁ Ράιφης Κράνφιλδ ἐπέρασε ὅλην τὴν νύκτα εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν. Ἐτριγύριζαν εἰς τὸν νοῦν του ὡσὰ τόσα φαντάσματα ἢ ιδέαι, ἢ ἐπιθυμίαι καὶ ἢ ἐλπίδες ὅπου ἔλαβε εἰς τὸν καιρὸν τῆς νεότητός του, καθὼς καὶ τὰ ὅσα εἶχε ἰδεῖ καὶ ὑποφέρει ταξειδεύωντας γιὰ νὰ εὕρῃ εἰς τὸν κόσμον ταῖς εὐτυχίαις καὶ τὰ μεγαλεῖα, ὅπου καθὼς ἐπίστευε, τοῦ ἔταξε ἡ μοῖρά του. Ὡς καὶ τὴν αὐγὴν ὅταν ἐξύπνησε εἶχε ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια του τὴν κόρην, τὸν σταυρὸν καὶ τὸ βασίλειον, καὶ εἰς κάποιον τρόπο τοῦ ἐφαινότου ὅτι ὅλα ἐτούτα τὰ καλὰ ἔμελλε νὰ τ' ἀπολαύσῃ εἰς τὸ χωριό του, καὶ εἰς τὸ σπίτι τῆς μητέρας του. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς συντοπίταις του ἐπῆγαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν, καὶ νὰ συγχαροῦν τὴν μητέρα του διὰ τὸν ἐρχομὸν τοῦ παιδιοῦ τῆς, ὅλοι εὕρηκαν τὸν ταξειδιάρη μελαγχολικὸν καὶ σοβαρὸν, μὲ τρόπους γλυκοὺς καὶ εὐγενικοὺς· ἀλλὰ εἶδαν ὅτι εἶχε τὰ βλέμματα σαστισμένα ὡσὰν νὰ ἐκύτταζαν εἰς πράγματα ἀόρατα. Ὡς τόσον ἡ χήρα Κρανφέλδου ἐπηγαυνορχότου μέσα εἰς τὸ σπίτι τῆς γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ χρειάζόμενα, ὅλη εὐχαριστημένη διατί εἶχε κάτι τι ν' ἀ-

γαπᾶ, καὶ νὰ περιποιῆται.

Ἦτον κοντὰ μεσημέρι καὶ τηράζωντας κατὰ τὸν δρόμον εἶδε ὅτι ἀνέβαιναν τρεῖς ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἀφοῦ ἐφθασαν εἰς τὴν θύραν ἐτράβιζαν τὸ στριφτάρι καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὸ σπίτι.—Ράλφ, ἐφώναζε μὲ περιφάνια ἢ μητέρα τοῦ Ράλφ, ἰδοὺ ὁ Κύριος Χουχοῦνδ μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους δῶο δημογέροντας ὅπου ἔρχονται νὰ σὲ ἐπισκεφθοῦν.

Ὁ Κύριος Χουχοῦνδ, ὁ ἐμπροστινὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους δῶο, ἦτον ἓνας φαντασμένος ἀλλὰ ἀξιαγάπητος γέρος, τὸ δεξιὸ χεῖρ τοῦ χωρίου, καὶ κατὰ τοὺς συντοπίτας του ἓνας ἀπὸ τοὺς σοφώτερος τοῦ κόσμου. Αὐτὸς ἀκολουθῶντας μίαν συνήθειαν ὀλίγο παλαιῆ ἐφοροῦσε ἓνα καπέλο τρίλυχνον, καὶ ἐβάσταινε ἓνα βᾶδδι μὲ πιάσιμο ἀσημένιο, τὸ ὅποιο τὸ ἐκρατοῦσε περισσότερον γιὰ νὰ ἔχη τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὸ στροφογυρίζη, παρὰ ἀπὸ χρεῖα νὰ ἀκουμβᾶη. Οἱ σύντροφοί του ἦτανε δῶο εὐκατάστατοι γεωργοί, σεβάσμιμοι διὰ τὴν ἡλικίαν τους καὶ οἱ ὅποιοι φυλάττοντας τὸ σεβὰς διὰ τὸν βαθμὸν καὶ τὴν καταγωγὴν τοῦ Χουχοῦνδ ἀκολουθοῦσαν ἓνα πάτημα ζωπίσω του. Καθὼς αὐτὸς ἀνέβαινε τὸν δρόμον, ὁ Ράλφης Κρανφίλδης τοὺς ἐκύτταζε χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, καὶ ἐσκέπαζε τοὺς τρεῖς χυδαίους ἀνθρώπους μὲ τὴν μυθοσολικὴν καταχνιὰν τοῦ μυαλοῦ του. Ἰδοὺ εἶπε, χαμογελώντας, ἰδοὺ τρεῖς γέροντες, καὶ ἐκεῖνος ὅπου περπατεῖ ἐμπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἓνας σεβάσμιος σοφὸς ὅπου βασταίνει ἓνα βᾶδδι. Ποῖος ξέρει μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ ἀποσταλμένος, διὰ νὰ ἐάλλῃ εἰς πράξι τῆς μοίρας μου τὰ θελήματα! Ὅταν ὁ Χουχοῦνδ ἐμβῆκε μέσα μαζὺ μὲ τοὺς συντρόφους του ὁ Ράλφης ἐσηκώθη μὲ μεγάλην σοβαρότητα, καὶ ἔκαμε μερικὰ πατήματα διὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῆ!... Ὁ Προεστὸς κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐσφιφογύρισε τὸ βᾶδδι του εἰς τὸν ἀέρα, ἔπειτα ἔβγαλε τὸ καπέλο του, ἐσφούγγισε τὸ κνίτελό του, καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ φανερώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ ἐρχομοῦ του.

—Μιὰ μεγάλη εὐθὴνη, εἶπε, καταβαράνει τοὺς συντρόφους μου καὶ ἐμὲ, ἐπειδὴ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ἡμεῖς εἴμας οἱ δημογέροντες ἐτοῦτου τοῦ χωρίου. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ τρεῖς ἡμέραις ἀδιάκοπα προσπαθοῦμε νὰ εὑροῦμε ἓναν ἄνθρωπον ἄξιον διὰ νὰ λάβῃ ἐπάνω του ἓνα μεγάλο ἐπάγγελμα, τὸ ὅποιο ὅταν κἀνεὶς τὸ κυττάζει καλὰ εὐρίσκει ὅτι δὲν εἶναι μικρότερον ἀπὸ κείνο τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν βασιλέων. Ἡμεῖς βλέπομεν εἰς ἐσὲ τὸν συντοπίτη μας, ἓναν ἄνθρωπον γεμάτον ἀπὸ γνώσι, καὶ τοῦ ὁποίου ἢ μάθησι ἐπερίσσευε καὶ ἑκατητέρους μὲ τὰ πολλὰ καὶ μακρονὰ ταξείδια. Ἡμεῖς δὲν ἀμ-

φιβάλλομεν πλέον ὅτι εἰς ἰατρούθηκας ἀπὸ κάποιαις φανταστικαῖς ἰδέαις ὅπου σὲ ἐβασάνιζαν ὅταν εἴσουν πλέον νέος. Εἰς ὀλίγα λόγια ἢ γνώμη μας εἶναι ὅτι ἡ θεία Πρόνοια σὲ ἔστειλε εἰς ἐτούτην τὴν περίστασιν γιὰ νὰ μᾶς ἐγάλλῃς ἀπὸ μίᾳ μεγάλῃ ἀμυχανίαν.

Ὁ Κρανφίλδ τὸν ἐκύτταζε στὰ μάτια ὡσὰ νὰ τοῦ ἐφαινότου ὅτι ἔβλεπε ἓνα παλαιὸν σοφὸν περιτυλιγμένον μὲ χλαμύδα, καὶ ὄχι τὸν προεστὸν τοῦ χωρίου μὲ τὸ στενὸ ἐπανωφόρι του, τὰ κοντὰ ἑρακιά του καὶ τὸ μεταξωτὸ γελέκι του.—Καὶ ποῖο εἶναι αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ὅπου εἶ με κάμη ὅμοιον μὲ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας; ἐρώτησε ὁ Ράλφης μὲ τρεμουμένην φωνήν.—Θέλουμε νὰ σὲ κάνομε διδάσκαλο τοῦ σχολείου τοῦ χωρίου μας, ἀποκρίθηκε ὁ Χουχοῦνδ, ἐπειδὴ ἡ θεία ἐτούτη εἶναι ἀδειανὴ ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἀπέθανε ὁ σεβάσμιος Ἰ. Ὀνέντωρ ὁ ὅποιος ἐστάθη διδάσκαλος πενήντα χρόνους.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγαις ἄλλαις ὁμιλίαις ὁ Προεστὸς τοῦ χωρίου ἀναχώρησε μαζὺ μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἀλλ' ἡ εἰκὼν τοὺς ἔμειναν τυπομέναις εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Κρανφίλδ, καὶ ὀλίγο κατ' ὀλίγο ἐγίνηκαν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὰ σεβάσματα πρόσωπα ὅπου κατ' ἀρχὰς ἔβλεπε εἰς τ' ὄνειρό του, καὶ ἔπειτα ἀκόμη καὶ ὅταν ἦτον ἐξυπνος, ἀνάμεσα εἰς τοὺς φίλους του καὶ γνωρίμους του.—Ἡ φαντασία του τόσο ἐσταμάτησε εἰς τὰ πηθέματα τοῦ Χουχοῦνδ, ὥστε ἐτελείωσε νὰ τὸν πάρῃ διὰ τὸν σοφὸν ὅπου εἶχε ἰδῆ ὡς τὸ ἕραμά του, καὶ νὰ τοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἓνας ἦτον ὁ ἴσκιος τοῦ ἄλλου.

—Αὐτὸ, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του, αὐτὸ τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ ἐκύτταζε ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆς πυραμίδας τοῦ Χέοπα—αὐτὸ τὸ ἴδιο εἶναι ποῦ μ' ἔκαμε νεῦμα ἀνάμεσα ἀπὸ ταῖς ἀραδαριαῖς τῶν στήλων τῆς Ἀλάμbras—τὸ ἴδιο ὅπου ἐξάνοιξα μέσα εἰς τοὺς ἀτμοὺς ὅπου σηκώνονται ἀπὸ τὸν μεγάλον Γούζερ.

Ὅσον ἐξανουθότου τὰ περασμένα τόσο περισσότερον εὐρίσκει κάποια ἀπὸ τὰ πηθέματα τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς μοίρας του εἰς τὸν μεγαλόμικρον ἄνθρωπον τοῦ χωρίου.—Ἐτοῦτα ὅλα ἔχωντας ὁ Ράλφης εἰς τὸν νοῦν του ἔμεινε κατῆμενος εἰς τὴν καλύβα, ἀκούωντας μετὰ θίας ταῖς μύριας ἐρώτησιν ὅπου τοῦ ἔκαμε ἢ μητέρα του ἀπάνου εἰς τὰ ταξείδια του καὶ τὰ συμβάντα του, καὶ εἰς ὅλα ἐτούτα αὐτὸς ἀποκρίνοτου χωρὶς νὰ ξέρῃ τί λέγει.—Πρὸς τὸ βασιλεῦμα τοῦ ἡλίου ἐσηκώθη διὰ νὰ κάμη ἓνα περίπατον, καὶ περνώντας ἀπὸ τὴν παλαιὴν φτελιὰν ἐβρίξε τὰ μάτια του ἐπάνω εἰς τὸ χεῖρ ὅπου ἔδειχε τὴν μισοσβημένην ἐπιγραφὴν.—Περιπατώντας εἰς τὸ χωρίο καὶ κυττάζωντας μὲ εὐχαρίστησι ἓνα πρὸς ἓνα ὅσα τοῦ ἐνθούμιζαν ταῖς ἡμέραις τῆς νεότητός του, βλέπει ἓνα παιδάκι στρογγυλοπρό-

σωπο καὶ παχολὸ ὁποῦ κυλῶντας ἀπὸ τὸ κατώφλιο μιᾶς θύρας ἔβησε εἰς τὰ πόδια του. Ἐτοῦτος ὁ σοβαρὸς ἄνθρωπος ἔσκυψε, ἀσκήκωσε τὸ παιδί καὶ τὸ ἔβαλε εἰς ταῖς ἀγκάλας τῆς μητέρας του.

—Τὰ παιδιά, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του ἀναστενάζοντας καὶ χαμογελῶντας, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς ἐμπιστεύονται εἰς τὸν ἐζυτὸν μου.—Καὶ εἰς τὴν στιγμήν ὁποῦ ἀπὸ τὴν καρδίαν του ἀνάβρυσαν αἰσθήματα καθαρὰ καὶ τρυφερὰ ἔφθασε κοντὰ εἰς ἕνα σπῆτι μετὰ εἰς τὸ ὁποῖο ἐμβῆκε χωρὶς νὰ τὸ ξέλη. Μία γλυκειὰ φωνὴ ὁποῦ ἐφαινόταν ὅτι ἔβγαίνει ἀπὸ τὰ βῆθη ἀγαθῆς καὶ ἀγαπητικῆς καρδίας, ἐτραγουδοῦσε ἕνα παραπονετικὸ τραγοῦδι. Ὁ Ράλφης σκύφτωντας διὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν χαμηλὴν θύραν βλέπει μίαν νέαν ὁποῦ ἐπροχώρησε κατεπάνω του, καὶ παρευθὺς εὐρέθηκε ἐμπροστὰ του. Μία μεγάλη ἀνομοιότητα ἐφαινόταν εἰς τὸ πρόσωπο ἐτούτων τῶν δύο ὑποκειμένων. Τὸ πρόσωπο τοῦ Ράλφης εἶχε παλεύσει μὲ ὅλον τὸν κόσμον, ἦτον καίμενο ἀπὸ τὸν ἥλιον κάθε τόπου, καὶ ὅλοι οἱ ἀνέμοι εἶχαν φυσίξει εἰς αὐτό. Ἐκεῖνο τῆς νέας ἦτον λευκὸ, ἀγαπητικὸ καὶ γεμάτο ἀπὸ γαλήνην. Μ' ὅλον τοῦτο ὅσο διαφορετικὰ καὶ ἂν ἦταν ἐτοῦτα τὰ πρόσωπα, ἔβλεπες ὅμως κἄτι τι ὁποῦ ὁμοιάζει εἰς τὸ ἕνα καὶ εἰς τὸ ἄλλο. Μία ἀντανάκλασι φιλικῶν αἰσθημάτων ἔβγαίνει ἀπὸ ταῖς στάχταις μίας φωτιᾶς σχεδὸν σβυμένης.

—Καλῶς ἦλθες εἰς τὸ σπῆτι μου, εἶπε ἡ Φηδὲς Ἐγερτων.—Ὁ Κράνφιλδ δὲν ἀποκρίθηκε παρευθὺς, ἐπειδὴ τὰ βλέμματά του ἔπεσαν ἐπάνω εἰς μίαν βελόνα μὲ σχῆμα καρδίας, ὁποῦ ἡ Φηδὲς ἐφοροῦσε εἰς τὸ στήθος της. Τούτην τὴν βελόνα, ἡ ὁποία ἦτον μία πρόστυχη ἄσπρη δακτυλιδόπετρα, ἐνθυμῶντο ὅτι τὴν εἶχε φτιάσει ὁ ἴδιος μὲ τὸ κεφάλι μιᾶς σαίτας ὁποῦ εἶχε εὐρῆ μέσα εἰς ἕνα ὑπόγειο τῶν ἀγρίων Ἀμερικανῶν. Ἡ καρδία ἦτον ὅμοια μὲ ἐκείνην ὁποῦ ἔπρεπε νὰ φορῆ ἡ κόρη τοῦ ὄνειρου του. Ὅταν ὁ Κράνφιλδ ἀνεχώρησε διὰ νὰ εὐρῆ τοῦτο τὸ φάντασμα τὴν εἶχε χαρίσει, δεμένον μὲ χρυσάφι, εἰς τὴν Φηδὲς Ἐγερτων.

—Ἐσὺ λοιπὸν Φηδὲς ἐπροσφύλαξες ἐτούτην τὴν καρδίαν! Εἶπε τέλος πάντων ὁ Ράλφης.

—Ναί, εἶπε αὐτὴ κοκκινίζοντας καὶ ἔπειτα πλέον περίχαρη τοῦ ἐπρόσθεσε.

—Καὶ τί μοῦ φέρνεις ἐσὺ ἀπὸ τὴν ξενιτεία;

—Φηδὲ, ἐξανεῖπε ὁ Ράλφης ὁ ὁποῖος μὴν ἠμπορῶντας νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτὸν του ἐπρόφερε τὰ μαγευμένα λόγια, Φηδὲ, ἄλλο δὲν σοῦ φέρνω παρὰ μίαν κατακοπιασμένην καρδίαν. Ἡμπορῶ νὰ τὴν

ἀναπαύσω ἀπάνου στὴν ἐδικὴν σου;

—Ἐτοῦτο τὸ σημάδι ὁποῦ βασταίνω, δείχνωντας μὲ τὸ χέρι τῆς τὴν βελόναν, σὲ βεβαιώνει ὅτι ἠμπορεῖς νὰ κάμης ὅ,τι λέγεις.

—Φηδὲ, Φηδὲ ἐφώναξεν ὁ Κράνφιλδ σφίγγωντάς τιν εἰς ταῖς ἀγκάλας του, ἐσὺ ἐξεπλήρωσες τὸ ὄνειρό μου.—Καὶ ὡς ἄλθινά ὁ ὀνειρευόμενος τέλος πάντων ἐξύπνησε. Διὰ νὰ εὐρῆ τὸν κρυμμένον θησαυρὸν ἄλλο δὲν εἶχε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ καλλιεργῆ τὴν γῆν ὁποῦ ἐπερικύκλωνε τὸ σπῆτι τῆς μητέρας του, καὶ νὰ συνάξῃ τοὺς καρπούς της. Ἀντὶ διὰ στρατιωτικὸ ἀξίωμα, ἡ βασιλικὴ ἐξουσίαν, θρησκευτικὴν δύναμιν, ἐμελλε νὰ κυβερνᾷ τὰ παιδιά τοῦ χωρίου. Ἡ κόρη τοῦ ὄνειρου τοῦ ἐγίνηκε ἄφαντος ἀπὸ τὸ πνευμά του, καὶ εἰς τὸν τόπον ἐκείνης, ἔβλεπε τὴν συντρόφισσαν τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

—Ἐὰν ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ θρέφουν τέτοιαις παραδόξαις ἐπιθυμίαις εὐχαριστοῦνται νὰ κυττάζουν ὀλογυρά τους, ἤθελε εὐρίσκουν σχεδὸν πάντοτε, ὅτι ὁ κύκλος τῶν χρεῶν τους, καὶ τῆς εὐτυχίας τους εἶναι εἰς τὸν τόπον ὁποῦ τοὺς ἔβαλε ἡ θεία Πρόνοια. Εὐτυχησμένοι ὅσοι ἠμποροῦν νὰ διαβάσουν ἐτοῦτο τὸ αἶνιγμα χωρὶς νὰ περάσουν τὴν ζωὴν τους ζητώντας νὰ τὸ μαντεύσουν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΧΛΟΗ.

Πολλὰ πρῶτ' ἐμβῆκεν ὁ Δάφνης εἰς τὴν καλύβην καὶ ἤυρε τὴν Χλόην, τὴν μικροτέραν του ἀδελφὴν, καταγενομένην εἰς τὸ νὰ πλέκη σερφάνου; ἀπὸ ἄνθη. Εἰς ὅλα ἔλαμπε ἡ δρόσος καὶ εἰς τὴν δρόσον ἔσταζον τὰ δάκρυά της.

Δ. Τί τοὺς ξέλεις αὐτοὺς τοὺς στεφάνους, ἡγαπημένη Χλόη; ἢ ἐσὺ κλαίεις;

Χ. Καὶ σὺ ὁ ἴδιος κλαίεις, φίλτατέ μου ἀδελφέ. Ἄλλ' οὐαί! Πῶς νὰ μὴν κλαίωμεν; Δὲν εἶδες πόσον λυπημένη ἀπέρασε ἡ μήτηρ μας ἀπὸ κοντὰ μας, πῶς μᾶς ἔσφιξε τὰ χέρια ἀναστενάζουσα καὶ ἐκρυψε τὰ δακρυσιμένα της ὀμμάτια;

Δ. Εἶδα ναί, ὁ Πατὴρ μας βέβαια εἰς ἦναι σήμερον βαρύτερα ἀθηνῆς ἀπὸ ἐχθές!

Χ. ὦ, ἀδελφέ μου! ἀδελφέ μου! Ἄν ἀποθάνῃ.—ὦ, πῶς μᾶς ἀγαπᾷ, πῶς μᾶς φιλεῖ, πῶς μᾶς ἀγγαλιάζει ὅταν κάμνωμεν τὸ βέλημά του, τὸ ἀριστόν εἰς τὸν Θεόν!

Δ. ὦ πανφιλιτάτη ἀδελφή! Πῶς ὅλα εἶναι λυπηρά! Εἰς μάτην με χαϊδεύει τὸ ἀρνάκι μου! σχεδὸν, ὦ! σχεδὸν, ἀλησμονῶ νὰ τοῦ δίδω τὴν τροφήν του. Εἰς μάτην πετᾷ τὸ περιστεράκι εἰς τοὺς ὄμους μου, καὶ με τιμπᾷ ὀλόγυρα εἰς τὰ χεῖλη μου, εἰς τὸ πηγούνι μου. ὦ τίποτε, τίποτε, δὲν με εὐφραίνει! ὦ Αὐθεντάκη μου! Ἄν ἀποθάνῃς! ἀποθνήσκω καὶ ἐγώ.

Χ. Ἄχ! ἐνθυμῆσαι ἐσὺ ἀκόμη; Εἶναι τώρα πέντε ἡμέραι, ἀφ' οὗ μᾶς ἐκρατοῦσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐκλαυσε.

Χ. Ναι, Χλόη, ἐνθυμοῦμαι πῶς μᾶς ἐβαλε κατὰ γῆς, καὶ πῶς ἐπικρένετο. Δὲν ἤμπορῶ περισσότερο νὰ σᾶς κρατεῖσω, φίλτατά μου τέκνα! Δὲν εἶμαι καλὰ, εἶμαι πολλὰ ἀχαμνός. Δέγων δὲ αὐτὰ ὑπῆγε κλονιζόμενος εἰς τὴν κλίνην του. Ἀπὸ τότε εἶναι ἀσθενής.

Χ. Ἡ ἀσθένειά του, φεῦ! αὐξάνει ἐπὶ τὸ χεῖρον. Ἄκουσε, ἀδελφέ, τί σκοπὸν ἔχω πολλά πρῶτ! ἐμβῆκα ἀπὸ τὴν καλύβην, διὰ νὰ συνάξω νεαρά ἄνθη, καὶ νὰ κάμω αὐτοὺς τοὺς στεφάνους. Ἐπειτα δὲ βέλω ὑπάγειν εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Πανός;—διότι πάντοτε λέγουσιν οἱ γονεῖς μας, ὅτι οἱ Θεοὶ εἶναι ἀγαθοὶ καὶ ἀκούωσι μετὰ χαρᾶς εὐσεβεῖς δεήσεις;—βέλω ὑπάγει διὰ νὰ τοῦ ἀφιερῶσω αὐτοὺς τοὺς στεφάνους. Καὶ, κῦτταξε ἐδῶ, εἰς τοῦτο τὸ κλωβίον, εἰς τὸ ὅποιον ἔχω τὸ πλέον ἀκριθὸν ἀπὸ ὅ,τι ἔχω, τὸ πουλάκι μου, βέλω τὸ προσφέρει εἰς θυσίαν.

Δ. ὦ, φιλιτάτη μου ἀδελφή! Ἐρχομαι καὶ ἐγώ μαζὺ σου. Πρόσμενε μόνον δύο λεπτά, πρόσμενε. Πηγαίνω νὰ πάρω τὸ καλάθακι γεμάτο με τῶς ὠραιότατους καρπούς καὶ εἶμαι ἕτοιμος καὶ ἐγώ νὰ προσφέρω εἰς θυσίαν καὶ τὸ περιστεράκι μου.

Ἐτρεξεν ὀλόγυρα, καὶ εὐθὺς ἐπέστρεψε. Μετὰ ταῦτα ὑπῆγαν εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Πανός, τὸ ὅποιον ἦτο ὄχι μακρὰν, μεταξὺ τῶν πύκων ἐπάνω εἰς ἕναν λόφον. Ἐκεῖ ἐκλιναν τὰ γόνατα ἐνώπιόν του, καὶ ἐδεήθησαν πρὸς τὸν Θεὸν τῶν δρυμῶν τῶν λέγοντες εἰσάκουσον, ὦ Πάν ἀγαθὲ ὑπερασπιστὰ τῶν χειμῶνων μας! εἰσάκουσε τῆς δεήσεως ἡμῶν! Ἡμεῖς ἤμεθα τὰ τέκνα τοῦ ἀσθενοῦς Μενάλκα, εἰσάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν.

Χ. Εἰσάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν, Ἀγαθὲ Πάν! δέξε τὴν μικρὰν ἡμῶν θυσίαν, ὅποιαν δύνανται νὰ σοὶ δώσουν παιδία. Τούτους τοὺς στεφάνους βέλει καταθέσω ἐνώπιόν σου. Ἄν ἐδυνόμουν νὰ φθάσω ὑψηλότερα, ἤθελα περιτιλίξει τοὺς κροτάφους σου, καὶ τοὺς ὄμους σου

με αὐτοῦς. Αὐτρωσε, ἀγαθὲ Πάν, λύτρωσε τὸν πατέρα μας καὶ χάρισέ τον πάλιν εἰς ἡμᾶς τὰ πτωχὰ παιδία.

Δ. Τούτους τοὺς γλυκυτάτους καρπούς, σοὶ προσφέρω, δέξε τοὺς εὐγενῶς. Τὴν πλέον καλλιτέραν αἶγαν ἤθελον σοὶ θυσιάσει ἂν δὲν ἦτον ἰσχυροτέρα ἀπὸ ἐμένα τὸ μικρὸν παιδίον. Ἄλλ' ὅταν αὐξήσω καὶ γένω μέγας, βέλω σοὶ θυσιάσει κάθε χρόνον δύο, ἂν μᾶς χαρίσης τὸν πατέρα μας. Δὸς εἰς τὸν καλότατόν μας πατέρα πάλιν τὴν υἰεῖαν.

Χ. Τοῦτο τὸ πουλάκι βέλω σὲ προσφέρει, ἀγαθὲ Πάν! αὐτὸ εἶναι τὸ πλέον ἀκριθὸν ἀπὸ ὅλα, ὅσα ἔχω. Ἰδοῦ, πετᾷ εἰς τὸ χεῖρι μου διὰ νὰ λάβῃ τροφήν, ὅμως βέλω νὰ τὸ θυσιάσω εἰς ἐσέ, ἀγαθὲ Πάν!

Δ. Καὶ τοῦτο τὸ περιστέρι σοὶ τὸ σφάζω, ἰδὲ βέλει νὰ παίξῃ νὰ με χαϊδεύῃ, ὅμως βέλω νὰ τὸ θυσιάσω εἰς ἐσέ, ἀγαθὲ Πάν! διὰ νὰ μᾶς χαρίσης τὸν πατέρα μας. Εἰσάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν!

Τὰ παιδία ἦσαν ἕτοιμα νὰ τὰ σφάζουν με τὰ μικρὰ τρέμοντα χερίά των. Ἀλλὰ μία ἱλαρὰ φωνὴ ἐβόησε· ἀσμένως ἀκούουσι οἱ Θεοὶ τὰς δεήσεις τῆς ἀθωότητος. Μὴ σφάζετε τὰ ἐντροφήματά σας, παιδάκια, ὁ πατήρ σας εἶναι υἰεῖς.

Καὶ τῷ ὄντι ἀνέλαβεν αὐτὸς τὴν υἰεῖαν του. Κατανυχθεὶς δὲ κατὰ τὴν εὐσέβειαν τῶν τέκνων, ὑπῆγεν ἀκόμη μίαν ἡμέραν με ὅλους τοὺς οικεῖους διὰ νὰ προσφέρωσιν θυσίαν εἰς τὸν Πάνα. Ὁ Μενάλκας ἔζησε πολλοὺς χρόνους, καὶ εἶδε εὐλογημένα τὰ ἐχθονία του.

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΙΕΡΟΔΙΚΑΣΤΗΣ.

Ἀνεκδοτὸν τι ἀξιόλογον περὶ τῆς φρικώδους Ἰερᾶς Ἐξετάσεως, ἥτις ἤκμαζεν ὄχι πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ Πορτογαλίαν, ἱστορεῖται ὑπὸ τινος Πορτογάλου· ἀποδείχνει δὲ σαφῶς τίνι τρόπῳ τὰ διαβολικὰ βασανιστήρια ἀναγκάζουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὁμολογῶσιν ἑαυτοὺς ἐνόχους ἐγκλημάτων, τὰ ὅποια ποτὲ δὲν ἔπραξαν.

Κάποιος εὐγενῆς εἰς τὴν Λισσαβῶνα, ἀκούσας ὅτι ὁ ἡγαπημένος ἰατρός του ἐκατηγορήθη ὡς Ἰουδαῖζων, καὶ ἐφυλακώθη διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἱεροδικαστάς, ἔγραψεν ἀμέσως πρὸς ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὅποιαν ἐζητοῦσε τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ φίλου του, βεβαιόνων ὅτι αὐτὸς ἦτο Χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὅσον καὶ ὅποιοσδήποτε ἄλλος. Ἡ ἐπιστολὴ ὅμως, ἂν καὶ ἀπὸ τοιοῦτον ἐπίσημον ὑποκείμενον, δὲν ἐκατόρθωσε τίποτε· ὁ ἰατρός ἐστρεβλώθη καὶ ἐβασανίσθη.

καὶ ὡς συμβαίνει κοινῶς εἰς τοιαύτας περιστάσεις, εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν πόνων τοῦ ὁμολόγησεν ὅσα ἤθελαν οἱ ἐχθροὶ του. Τοῦτο παρῶργησε τὸν εὐγενῆ, ὅστις, ὑποκριθεὶς ὅτι ἀσθενεῖ καὶ κινδυνεύει, παρεκάλεσε τὸν Ἱεροδικαστὴν νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν δώσῃ τὰς τελευταίας πνευματικὰς συμβουλὰς του.

Εὐθὺς ὅπου ἦλθεν ὁ Δομινικανὸς, τὸν ἐπρόσαξεν ὁ εὐγενῆς, ἐνώπιον ἀξιοπίστων τινῶν φίλων, νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι Ἰουδαῖος, νὰ γράψῃ τὴν ὁμολογίαν του, καὶ νὰ υπογράψῃ αὐτήν. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἐκεῖνος εἰς τοῦτο δὲν συγκατένευεν, ἐδιώρισεν ὁ εὐγενῆς τοὺς ὑπηρέτας του νὰ βάλωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἱεροδικαστοῦ πυρακτωμένην περικεφαλαίαν· οἱ δούλοι ἔσυραν εὐθὺς παραπέτασμά τι, καὶ ὁ ἄθλιος Δομινικανὸς ἶδεν ἔμπροσθέν του μέσα εἰς μίαν κείμενον περικεφαλαίαν κοκκίνην ἀπὸ τὴν θερμότητα. Ἡ ἔσα τοῦ νέου τούτου βασιανιστηρίου, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο «Σιδηροῦς σέφανος τοῦ Λουκά», ἐφόβισε τὸν καλόγηρον τόσον, ὥστε ἀμέσως ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε τὴν ἑδελυρὰν ὁμολογίαν. Τότε εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ εὐγενῆς, «Βλέπεις πόσον δεινὸς εἶναι ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον φέρεσθε πρὸς τοὺς ἀθλίους ἀνθρώπους! Ὁ δυστυχὴς ὁ ἱατρός μου ὁμολόγησε τὸν Ἰουδαϊσμόν ὡς καὶ σύ· ἀλλὰ μὲ τὴν διαφορὰν ταύτην, ὅτι ἐκεῖνος μὲν ἠναγκάσθη ἀπὸ βρασάνους, σὺ δὲ μόνον ἀπὸ φόβον.»

ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΗΝΑ.

Εἰς τοὺς 1191 τὸν Ἰούλιον μῆνα.—Ὁ Φίλιππος Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, καὶ ὁ Ρικάρδος, ἡ Καρδία Λέοντος, Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, κυριεῖται τὴν πόλιν τοῦ Τολημαΐδη εἰς τὴν Σορίαν.

Κατὰ τοὺς 1621 τὸν Ἰούλιον μῆνα.—Συνέβη ὁ θάνατος τοῦ Ἰωάννου τῶν ἱατρῶν ἔσχατος τῶν υἱῶν τοῦ ἐνδόξου Κοζίμου. Αὐτὸς ἔζησεν ὅλην του τὴν ζωὴν ὀπλιζὼν καὶ μαχόμενος. Ἰππρέτησε τοὺς Ἰσπανοὺς εἰς τὴν Φιάνδρων, τοὺς Αὐστρομακοὺς κατὰ τῶν Τουρκῶν, καὶ τοὺς Ἐνετοὺς ἐναντίον Ὀυσκόκων. Ἀπεβίωσεν εἰς τὴν νῆσον τοῦ Μουράνου, εἰς ἡλικίαν 56 ἐτῶν. Ἐγραψε ἀφορεσμοὺς τινὰς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς, καὶ ἐσεχέδισεν ἐξ εὐρέσεως τοῦ τόπου τὴν ἐκλεκτὴν ἐκκλησίαν λεγομένην ἐκ σκληρῶν λίθων εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἀποφασισμένην διὰ τοὺς ἐνταφιασμοὺς τῶν ἱατρῶν, ὅσον καὶ τὴν ἀκρόπολιν τῆς Λιβόρνου ἧτις ἦτον ἀρχινοσμένη ἀπὸ τοῦ 1589. Τὰ ἐκλεκτὰ Βάναδα Μέλανα τὸν ἀγαποῦσαν ὡς πατέρα. Εἶναι ἀξιοσημειωτόν ὅτι ἡ κεφαλὴ του, ἧτις φαίνεται γλυμμένη εἰς τὴν παράστασιν τῆς Φλωρεντίας, ὁμοιάζει καθόλα μὲ ἐκείνην τοῦ Ναπολέοντος, ἐκτὸς τοῦ πνεύματος.